

УДК 342.95

Чишко Катерина Олександрівна,
кандидат юридичних наук
(Харківський національний університет внутрішніх справ)

ОСОБЛИВОСТІ КВАЛІФІКАЦІЇ ПУБЛІЧНИХ ДЕЛІКТІВ, ОБ'ЄКТОМ ПОСЯГАННЯ ЯКИХ Є ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК І ГРОМАДСЬКА БЕЗПЕКА

У статті розглянуто юридичні склади адміністративних деліктів і злочинів, об'єктом посягання яких є громадський порядок і громадська безпека, визначено загальні ознаки, за якими відрізняють адміністративні правопорушення від кримінальних. На основі аналізу норм адміністративного та кримінального законодавства запропоновано критерії відмежування адміністративних правопорушень у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки від однорідних кримінальних правопорушень.

Ключові слова: кваліфікація адміністративного правопорушення, кримінальна кваліфікація, відмежування, юридичний склад, громадський порядок, громадська безпека.

Постановка проблеми. Проводячи кваліфікацію того чи іншого адміністративного правопорушення у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки, необхідно звертати увагу на те, що в кримінальному законодавстві існують норми статей, які, на перший погляд, є ідентичними. Склад правопорушення та злочину у такому випадку дуже схожий між собою, тому існує ризик неправильно кваліфікувати діяння. Окрім того, перелік критеріїв та ознак, за якими слід відрізнити адміністративні правопорушення у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки від однорідних кримінальних правопорушень не сформований, що тільки підвищує актуальність даного питання.

Стан дослідження. Питання кваліфікації адміністративних правопорушень, у тому числі щодо розмежування адміністративних проступків і злочинів, досліджували: А. І. Берлач, О. І. Белікова, Г. К. Голубєва, Т. О. Гуржій, Є. В. Кириленко, Л. В. Коваль, В. К. Колпаков, О. М. Миколенко, О. В. Остапенко, О. Ю. Салманова, О. Ф. Шишов та інші. Проте відмежуванню адміністративних правопорушень у сфері забезпечення громадського порядку та громадської безпеки від однорідних кримінальних правопорушень не було приділено достатньої уваги.

Метою статті є визначення критеріїв розмежування юридичних складів адміністративних проступків від кримінальних правопорушень, об'єктом посягання яких є громадських порядок і громадська безпека.

Виклад основного матеріалу. Розмежування даних правопорушень на адміністративні та кримінальні проводиться на підставі різних ознак і аналізу норм Загальних частин КУпАП (ст. 2 і 9) та КК України (ст. 3 і 11). Згідно із ст. 11 КУпАП, злочин – це передбачене КК України «суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб'єктом злочину». «Не є злочином дія або бездіяльність, яка хоча формально і містить ознаки будь-якого діяння, передбаченого цим кодексом, але через малозначність не становить суспільної небезпеки, тобто не заподіяла і не могла заподіяти істотної шкоди фізичній чи юридичній особі, суспільству або державі» [1]. Першою загальною відмінністю, яку ми

можемо виокремити на основі проведеного нами дослідження, є те, що діяння можуть кваліфікуватися як злочини виключно, якщо вони передбачені нормами Особливої частини КК України (ст. 3). Адміністративні правопорушення закріплені не тільки в Особливій частині КУпАП, хоча саме в ній міститься найбільший їх перелік, існують й інші нормативно-правові акти, наприклад Митний кодекс України.

У самих поняттях адміністративного правопорушення та злочину закладені набори ознак, якими характеризуються ці явища. Адміністративному проступку притаманні наступні ознаки: суспільна шкідливість, протиправність, винність і адміністративна караність, злочину – суспільна небезпечність, він передбачений виключно кримінальним законодавством, винність, суб'єктом злочину може бути фізична осудна особа, юридичні особи не несуть кримінальної відповідальності. Зміст суспільної небезпечності полягає у тому, що діяння може заподіяти «кому-небудь щось неприємне, якесть нещастя» [2], воно несе реальну небезпеку оточуючим або можливість її створення, загрожує їх фізичному стану (здоров'ю та життю).

Суспільно шкідливим визнається діяння, яке здатне завдати суспільству шкоду або збитки, незначну (у порівнянні зі злочином) шкоду здоров'ю, негативно вплинути на когось або щось.

За злочини й адміністративні проступки передбачено різні види відповідальності (адміністративне стягнення та кримінальне покарання), різна й мета їх застосування. Адміністративне стягнення застосовується до правопорушника у першу чергу як виховний засіб, з метою вплинути на особу, змінити її поведінку, щоб правопорушник почав дотримуватися законів України, поважав правила співжиття. Мета досягається за допомогою засобів – адміністративних стягнень. Це дає можливість запобігти вчиненню нових правопорушень правопорушником та іншими особами. У КК України в ст. 50 визначено, що покарання – це захід примусу, який «застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у вчиненні злочину, і полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого» [1]. Метою покарання не може бути завдання фізичних страждань, приниження людської гідності. Як і застосування адміністративного стягнення, покаранню притаманний виховний характер: виправити засуджених і запобігти вчиненню нових злочинів будь-якою особою.

При розмежуванні злочину та адміністративного проступку у процесі здійснення кваліфікації протиправного діяння слід пам'ятати про так званий «пріоритет кримінальної відповідальності», суть якого закріплена у ч. 2 ст. 9 КУпАП: адміністративна відповідальність «настає, якщо ці порушення за своїм характером не тягнуть за собою відповідно до закону кримінальної відповідальності» [3]. В. К. Колпаков зауважує, що «такий підхід законодавця зумовлений наявністю випадків, коли відмежування злочину від адміністративного проступку ускладнено» [4, с. 34]. З 14 глави КУпАП можна виділити 5 таких проступків, вони передбачені статтями 173, 173-1, 173-2, 175 та 184 КУпАП.

У першому випадку складнощі можуть виникати при кваліфікації діяння за ст. 173 («Дрібне хуліганство») КУпАП та ст. 296 («Хуліганство») КК України, вони мають спільний об'єкт посягання – громадський порядок. Пленум Верховного Суду України у п. 3 Постанови «Про судову практику у справах про хуліганство» зазначає: «При вирішенні питання про відмежування кримінально караного хуліганства від дрібного слід виходити з того, що відповідно до ч. 1 ст. 296 КК хуліганство – це умисне грубе порушення громадського порядку, скоєне через явно виражену неповагу до суспільства, яке супроводжується особливою зухвалістю або винятковим цинізмом. Якщо таке порушення не супроводжувалось особливою зухвалістю або винятковим цинізмом, його необхідно кваліфікувати як дрібне хуліганство за ст. 173 Кодексу України про адміністративні правопорушення». Ще однією відмінністю є те, що кваліфікуючою ознакою адміністративного хуліганства є його

вчинення в громадському місці, а для кримінального – це не є обов'язковим. Про це говориться в Узагальненні Верховного суду України щодо розгляду судами кримінальних справ про хуліганство: «...наявність у діях особи ознаки хуліганства законом не пов'язано з його вчиненням лише в громадських місцях. Вважається, що громадський порядок може бути порушений в окремії квартирі чи кімнаті, в безлюдному місці, у будь-який час доби, за відсутності сторонніх осіб, тобто в присутності лише потерпілого» [5]. Категорія «грубе» є оціночною й на законодавчому рівні не визначена. Правильно було б вважати грубим порушенням громадського порядку дії, спрямовані на дестабілізацію порядку в суспільстві, які не охоплюються ст. 173 КУпАП та іншими статтями адміністративного та кримінального законодавства.

При розмежуванні дрібного хуліганства від хуліганства слід ураховувати, що предметний зміст оціночної категорії «грубе» порушення громадського порядку «залежить від конкретних обставин вчинення винним діяння. Такими закон визначає лише дії, якими спричинено істотну шкоду громадському порядку. Грубість порушення громадського порядку слід визначати з урахуванням характеру вчинених хуліганських дій, їх наслідків, місця й тривалості їх учинення, кількості потерпілих від зазначених дій, їхнього віку, стану здоров'я, істотності порушення їхніх інтересів або інтересів підприємств, установ, організацій. Особа, яка вчиняє хуліганські дії, грубо нехтує правилами поведінки в суспільстві [5]. Під діями, які порушують громадський порядок у грубій формі, слід розуміти виключно такі, що «спричинили істотну шкоду особистим чи суспільним інтересам і відрізнялись особливою зухвалістю або винятковим цинізмом. Зміст грубого порушення громадського порядку слід визначати з урахуванням характеру хуліганських дій, їх наслідків, місця і тривалості їх учинення, кількості потерпілих, їх віку, стану здоров'я, суттєвості порушення їх інтересів або інтересів підприємств, установ, організацій. Аналіз цих обставин ураховується і при з'ясуванні наявності особливої зухвалості або виняткового цинізму, що є основними і обов'язковими показниками грубого порушення громадського порядку. Для кваліфікації вчиненого хуліганства за ч. 1 ст. 296 КК України достатньо наявності в діях винної особи однієї з цих ознак – особливої зухвалості або виняткового цинізму» [6].

Можемо припустити, що, використовуючи формулювання «грубе порушення громадського порядку», законодавець мав на меті посилити відмінність хуліганства–злочину від адміністративно караного хуліганства, що передбачає настання саме істотної шкоди, що повністю виключається в ст. 173 КУпАП. Тому при відмежуванні адміністративно караного хуліганства від злочину необхідно встановити: наявність і розмір шкоди, що настала внаслідок протиправних дій особи, та чи супроводжувались такі дії особливою зухвалістю (винятковим цинізмом).

Дрібне хуліганство не може здійснюватися з особливою зухвалістю чи винятковим цинізмом. Верховний суд України роз'яснює, що «за ознакою особливої зухвалості хуліганством може бути визнано таке грубе порушення громадського порядку, яке супроводжувалось, наприклад, насильством із завданням потерпілій особі побоїв або заподіянням тілесних ушкоджень, знущанням над нею, знищенням чи пошкодженням майна, зривом масового заходу, тимчасовим припиненням нормальної діяльності установи, підприємства чи організації, руху громадського транспорту тощо, або таке, яке особа тривалий час уперто не припиняла. Хуліганством, яке супроводжувалось винятковим цинізмом, можуть бути визнані дії, поєднані з демонстративною зневагою до загальноприйнятих норм моралі, наприклад, проявом безсоромності чи грубої непристойності, знущанням над хворим, дитиною, особою похилого віку або такою, яка перебувала у безпорадному стані, та ін.» [5].

Кваліфікуючи діяння як хуліганство-злочин, треба враховувати обстановку, у якій воно безпосередньо було скоєне (для визначення ступеня суспільної небезпеки такого діяння). До обстановки можна віднести час, місце та інші умови, які супроводжують зазначені діяння. Наприклад, порушення громадського порядку, яке носить тривалий характер,

неправильно кваліфікувати як дрібне хуліганство, оскільки шкода від таких дій зростає пропорційно до збільшення тривалості вчинення хуліганства. Щодо безпосередньо обстановки вчинення кримінально караного хуліганства, тут теж є свої особливості. Наприклад, не слід кваліфікувати як дрібне хуліганство дії, спрямовані на порушення громадського порядку під час проведення різного роду масових заходів з огляду на те, що такі обставини вимагають від кожної особи належної, правомірної поведінки, дотримання правил культури та інших норм поведіння в суспільстві, норм моралі та умов спільного існування. У сукупності з вищенаведеними ознаками треба враховувати й наслідки вчиненого діяння та особу винного. Повторюваність (систематичність) учинення хуліганських дій дає підставу кваліфікувати їх як кримінально каране діяння.

Розглянемо наступну ситуацію: громадянин, знаходячись у стані алкогольного сп'яніння, почав чіплятися до дівчини, яка поверталася додому через парк. На її ввічливі вимоги дати їй спокій громадянин не реагував, а коли вона підвищеним тоном останній раз наполегливо повторила своє прохання, він (несильно) вдарив її по обличчю. Такі дії громадянина слід кваліфікувати за ч. 1 ст. 296 КК України. Дрібним хуліганством вважались би діяння громадянина, якщо він би відреагував на вимоги дівчини й не застосував фізичну силу.

Ознака явної неповаги до суспільства характеризує як об'єктивну сторону злочину, так і суб'єктивну. Вона проявляється у безпринципних діях правопорушника, які завдають шкоду інтересам суспільства та держави шляхом порушення громадського порядку, тобто тих правил, які склалися в суспільстві. Правопорушник може мати завищену самооцінку, вважати себе кращим інших, робити, що заманеться, навіть якщо така поведінка не є доречною чи загальноприйнятною. Отже, дрібне хуліганство відрізняється від хуліганства наступними ознаками: таке діяння не є грубим порушенням громадського порядку; не є суспільно небезпечним; не супроводжується явною неповагою до суспільства; вчиняється тільки в громадському місці (кваліфікуюча ознака); не є тривалим; при проведенні різномасових заходів подібні дії доречніше кваліфікувати як хуліганство-злочин.

Розрізняти ст. 173-1 (Поширювання неправдивих чуток) КУпАП і ст. 259 (Завідомо неправдиве повідомлення про загрозу безпеці громадян, знищення чи пошкодження об'єктів власності) КК України необхідно у першу чергу за характером інформації, тобто буде відрізнятися засіб, за допомогою якого вчиняється правопорушення. У першому випадку особа не знає насправді, чи є така інформація достовірною чи ні, тому можна говорити про наявність вини у формі умислу або необережності. У другому випадку норма ст. 259 КК України конкретизує таку інформацію – це «повідомлення про підготовку вибуху, підпалу або інших дій, які загрожують загибеллю людей чи іншими тяжкими наслідками» [1]. Саме по собі кримінально каране діяння має наступні ознаки: «містить вигадані відомості про підготовку вибуху, підпалу або інших дій, які загрожують загибеллю людей чи іншими тяжкими наслідками, про стихійне чи інше загальне лихо (землетрус, викид радіоактивних речовин, наявність отруйних речовин у громадських місцях, які ставлять під загрозу життя та здоров'я громадян, епідемія тощо); характеризується правдоподібністю і може сприйнятися тими, кому воно адресовано, як реальна загроза безпеці; заявникові заздалегідь відомо про відсутність загрози безпеці в дійсності» [7, с. 154].

А суб'єктивна сторона буде характеризуватися виключно прямим умислом. Проаналізувавши дану кримінальну норму, можна зазначити, що повідомлення відбувається телефоном та адресоване органам влади (органам місцевого самоврядування, спеціальним і комунальним службам тощо). До так названих спеціальних служб відносяться служба пожежної охорони, поліції, аварійні служби і т. п. У такому контексті злочин необхідно відрізняти ще від одного адміністративного проступку, передбаченого ст. 183 КУпАП, як у попередньому випадку – за суттю та характером інформації.

Однорідними правопорушеннями також можна вважати порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки, передбачених ст. 175 КУпАП і ст. 270 КК України. При розмежуванні зазначених правопорушень слід керуватися пунктами 4, 5 і 7 Постанови Пленуму Верховного суду України «Про судову практику в справах про знищення та пошкодження державного чи колективного майна шляхом підпалу або внаслідок порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки» від 02.07.1976 № 4. Так, «за ч. 1 ст. 220-1 ККУ кримінальна відповідальність настає за порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки, якщо воно спричинило виникнення пожежі, якою заподіяно шкоду здоров'ю людей або майнову шкоду у великому розмірі. Порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки, що не мало наслідків, передбачених ст. 220-1 ККУ, або будь-яких суспільно небезпечних наслідків, повинно тягти відповідальність за ст. 175 КУпАП». Поняття «шкода здоров'ю людей» необхідно розуміти як «заподіяння одній особі середньої тяжкості тілесного ушкодження або одній чи декільком – легкого тілесного ушкодження, що спричинило короточасний розлад здоров'я або короточасну втрату працездатності». А поняття «людські жертви» правомірно застосовувати у випадку загибелі принаймні однієї особи. Суб'єктивна сторона вказаного злочинного діяння характеризується необережною формою вини [8].

Схожі склади правопорушень мають ч. 1 ст. 184 КУпАП та статті 164, 166 ККУ. Забезпечення необхідних умов життя, навчання та виховання неповнолітніх дітей (передбачене ст. 184 КУпАП) покладається на обох батьків і не може здійснюватися без залучення відповідних коштів. Останні – один із засобів створення сприятливих умов для повноцінного розвитку дитини, а тому їх ненадання теж може кваліфікуватися як адміністративне правопорушення, передбачене ст. 184 КУпАП.

Статті КК України більш конкретизовані та передбачають відповідальність за: «злісне ухилення від сплати встановлених рішенням суду коштів на утримання дітей (аліментів), а також злісне ухилення батьків від утримання неповнолітніх або непрацездатних дітей, що перебувають на їх утриманні» (ст. 164); «злісне невиконання батьками, опікунами чи піклувальниками встановлених законом обов'язків по догляду за дитиною або за особою, щодо якої встановлена опіка чи піклування, що спричинило тяжкі наслідки» (ст. 166). Згідно з приміткою до ст. 164, злісне ухилення від сплати коштів на утримання дітей – це «будь-які діяння боржника, спрямовані на невиконання рішення суду (приховування доходів, зміна місця проживання чи місця роботи без повідомлення державному виконавцю тощо), які призвели до виникнення заборгованості із сплати таких коштів у розмірі, що сукупно складають суму виплат за шість місяців відповідних платежів» [1]. Виникнення заборгованості за такий період часу означає, що відповідні дії повинні бути довготривалими й мати систематичний характер, і в першу чергу залежати від волі особи, яка їх вчинює. А тому вимушене ухилення від сплати аліментів (наприклад, неможливість особи працювати через тяжку хворобу) не може кваліфікуватися за ст. 164 ККУ.

Ще однією ознакою об'єктивної стони злочину є тяжкі наслідки, що виникли через скоєне особою діяння, у складі суміжного адміністративного правопорушення такі наслідки відсутні.

Відрізнати адміністративний проступок, передбачений ст. 184 КУпАП, від кримінального правопорушення (ст. 166 КК України) у першу чергу необхідно за об'єктивними чинниками. Остання, виходячи зі змісту ст. 166 КК України, полягає у злісному невиконанні батьками, опікунами чи піклувальниками встановлених законом обов'язків по догляду за дитиною або за особою, стосовно якої встановлено опіку чи піклування. Самі по собі діяння можуть бути доволі різноманітні: це й необґрунтоване обмеження потерпілої особи у коштах, одязі, недбале ставлення до виховання дітей за умови, якщо можливості існують тощо.

Для кваліфікації діяння як злочину, а не адміністративного делікту, важливою ознакою є вчинення протягом значного проміжку часу, оскільки однією з необхідних умов для настання кримінальної відповідальності за зазначені дії є тяжкі наслідки через дії чи бездіяльність злочинця. Тут можна говорити й про ознаку системності подібних діянь. Підтвердженням може бути звернення уповноважених осіб (наприклад, органів опіки та піклування) з приводу неналежного виконання покладених на злочинця обов'язків. Зазначені ознаки й будуть підставою для визначення дії чи бездіяльності особи як злісної.

Поняття тяжких наслідків, які обов'язково повинні наступити через діяння правопорушника, є оціночним поняттям, а тому будуть визначатися у кожному випадку окремо. Проте немає сумнівів, що тяжкими наслідками буде, наприклад, смерть або каліцтво потерпілого, захворювання смертельно небезпечною хворобою і т.п. через діяння батьків чи опікунів (піклувальників). За зазначеними ознаками об'єктивної сторони (злісний характер і тяжкі наслідки) необхідно відрізнити вказаний злочин від адміністративного правопорушення, закріпленого у ст. 173-2 КУпАП.

Висновки. Помилкова кваліфікація правопорушень переважно виникає внаслідок існування «оціночних понять» у нормах статей адміністративного та кримінального законодавства та їх неправильного тлумачення. Помилкова кваліфікація правопорушення неодмінно призведе до незаконного притягнення особи до адміністративної або кримінальної відповідальності, порушення прав і основоположних свобод людини, порушення таких принципів юридичної відповідальності, як законність, доцільність, справедливість. Отже, необхідність використання таких критеріїв при проведенні кваліфікації адміністративних і кримінальних правопорушень, які мають схожі юридичні склади, не викликає сумнівів.

Список використаних джерел

1. Кримінальний Кодекс України: 05.04.2001, № 2341-III // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2001. — № 25–26. — Ст.131, з наст. змінами. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
2. Академічний тлумачний словник української мови: в 11 т. / [ред. колег. І. К. Білодід (голова) та ін.]. — К. : Наукова думка, 1970 — 1980. — Т. 7., Т. 11 — К. : Наукова думка, 1976, 1980. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://sum.in.ua>.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: від 07.12.1984, № 8074-10-ВР // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР). — 1984. — Додаток до № 51. — Ст. 1122, 1123, з наст. змінами. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/stru/paran60#n60>.
4. Колпаков В. К. Адміністративна відповідальність (адміністративно-деліктне право): навчальний посібник / В. К. Колпаков. — К. : Юрінком Інтер, 2008 — 256 с.
5. Розгляд судами кримінальних справ про хуліганство: Узагальнення Верховного суду України (узагальнення підготовлене суддею Верховного Суду України Ю. М. Кармазіним та науковим консультантом управління вивчення та узагальнення судової практики О. Г. Литвишко). [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/clients/vsen.nsf/0/F5833DE7E88EA4ECC2257293002E063B?OpenDocument&CollapseView&RestrictToCategory=F5833DE7E88EA4ECC2257293002E063B&Count=500&>.
6. Практика розгляду судом кримінальних справ про хуліганство за 2012 рік: Узагальнення Ладижинського міського суду Вінницької області. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://lgm.vn.court.gov.ua/sud0211/analiz/33708/>.
7. Кириченко О. В. Кримінально-правова характеристика неправдивого повідомлення про загрозу громадській безпеці / О. В. Кириченко // Национальный юридический журнал: теория и практика. — 2014. — № 4 (8). — С. 152–157.

8. Постанова Пленуму Верховного суду України «Про судову практику в справах про знищення та пошкодження державного чи колективного майна шляхом підпалу або внаслідок порушення встановлених законодавством вимог пожежної безпеки» від 02.07.1976 № 4 (у редакції від 03.03.2000). [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0004700-76/conv>.

Чишко Катерина Александровна,
кандидат юридических наук
(Харьковский национальный университет внутренних дел)

ОСОБЕННОСТИ КВАЛИФИКАЦИИ ПУБЛИЧНЫХ ДЕЛИКТОВ, ОБЪЕКТОМ ПОСЯГАТЕЛЬСТВА КОТОРЫХ ЯВЛЯЮТСЯ ОБЩЕСТВЕННЫЙ ПОРЯДОК И ОБЩЕСТВЕННАЯ БЕЗОПАСНОСТЬ

В статье рассмотрены юридические составы административных деликтов и преступлений, объектом посягательства которых является общественный порядок и общественная безопасность, определены общие признаки, отличающие административные правонарушения от уголовных. На основе анализа норм административного и уголовного законодательства предложены критерии разграничения административных правонарушений в сфере обеспечения общественного порядка и общественной безопасности от однородных уголовных правонарушений.

Ключевые слова: квалификация административного правонарушения, уголовная квалификация, разграничение, юридический состав, общественный порядок, общественная безопасность.

Chyshko Katerina,
candidate of legal sciences
(Kharkiv National University of Internal Affairs)

FEATURES QUALIFICATION OF PUBLIC DELICTS WHICH ARE SUBJECT TO INFRINGEMENT OF PUBLIC ORDER AND PUBLIC SAFETY

The article stressed that the qualifying offense which is the object of attack public order and public safety is often necessary to pay attention to the fact that the administrative and criminal law standards are items which are seemingly identical, with improper delimitation of administrative offenses and crime is one of the reasons for improper training of administrative violations in the field of public order and public safety. That in turn will lead to illegal bringing persons to administrative or criminal liability, violation of human rights and fundamental freedoms, as well as violations of the principles of legal liability, as legality, expediency, justice. Given the importance of the issues mentioned in the article the administrative violations in the field of public order and public safety and legal structure similar to the criminal offense.

Disorderly conduct, unlike bullying, is not a gross violation of public order; not a socially dangerous; not accompanied by a clear disrespect for society; only committed in a public place (aggravating circumstances); not of a lasting nature.

However, during the events bullying appropriately classified as a crime.

Distinguish century. 173-1 of the Code of Ukraine on Administrative Offences and art. 259 of the Criminal Code of Ukraine should in essence and character information. Violation of fire safety legislation should be qualified as a crime only in the case of harm to human health or damage to property on a large scale.

Distinguished administrative offense under Art. 184 of the Code of Ukraine on Administrative Offences of criminal offense (art. 166 of the Criminal Code of Ukraine) in the first objective should be to the side. For classifying the act as a crime, not an administrative tort signs are important commission for a considerable period of time (systematic acts), as one of the necessary conditions of criminal responsibility for these actions have serious consequences because of acts or omissions of the perpetrator.

Key words: qualification of an administrative offense, criminal qualification, differentiation, legal structure, public order, public safety.

Надійшла до редколегії 15.01.2017